

[Justitsministeren.]

som det ærede medlem hr. Ib Thyregod hæftede sig meget stærkt ved overgangssituationen. Jeg vil gerne, idet jeg henviser til de bemærkninger, den højtærede kulturminister fremsatte, sige, at regeringen er særdeles villig til mellem anden og tredje behandling at diskutere problemet om disse overgangsbestemmelser. Men jeg understreger, at der ligger heri ingen erkendelse af, at der er tale om en ekspropriation. Der bliver alene tale om at nå frem til enighed om en billighedserstatning, hvor dette ud fra almene betragtninger kunne synes rimeligt over for den enkelte.

Også i forbindelse med dette lovforslag har man ønsket at stille et spørgsmål til professorerne ved de juridiske fakulteter i København og Århus. Spørgsmålet lyder således:

„Er fakultetet af den opfattelse, at erstatningsbestemmelserne i naturfredningslovens § 22, stk. 2, byplanlovens § 15 a og byudviklingslovens § 14 må ses som udslag af den forfatningsbestemte pligt, jfr. grundlovens § 73, til at yde erstatning til ejendomsafståelse, jfr. Poul Andersen: Dansk Statsforfatningsret (1954) pag. 740-46?“

Det interesserer mig, hvad der ligger i ordene: „må ses som udslag af“. Tanken er vel ikke, at professorerne skal undersøge lovgivernes motiver. Spørgsmålet er naturligvis captiøst — vel ikke mere end at professorerne kan finde ud af, at det er captiøst. Hvis spørgsmålet blev besvaret med et ja, således som det er stillet, ville diskussionen om, hvorvidt disse bestemmelser er grundlovsstridige eller ikke, være uendeligt. Spørgsmålet er udpræget defensivt. Havde man sagt „nødvendiggjort af“, havde situationen været en anden. Det, vi diskuterede i udvalget, var jo i øvrigt lovforslaget, og efter at man har stillet spørgsmål 2, er reelt spørgsmål 1 overflødig.

Jeg vil gerne afsluttende sige, at vi er altså villige til at drøfte overgangsbestemmelserne i naturfredningsloven.

Peter Larsen: Det ærede medlem hr. Teichert fremsatte i sine sidste udtalelser en ret interessant bemærkning. Det ærede medlem sagde, at det, regeringspartierne var interesseret i, var en realitetsbehandling

af disse spørgsmål, og deri ligger jo i virkeligheden det synspunkt, at det, vi fra vor side er kommet med, ikke er udtryk for noget reelt. Det er, ligesom man aner, at der bag den betragtning ligger det synspunkt, at når det er flertallet, der kommer med det, så er det realistisk; når det er andre, så har det en helt anden baggrund. Vedrørende dette jordlovskompleks må jeg dog have lov at hævde, at det er regeringen, der kommer med det nye, med afvigelsen fra den hidtidige linje, i modsætning til de synspunkter, vi har fremsat, som er en videreførelse af de traditioner, man hidtil har bygget på.

Det ærede medlem har også fået for vane at hævde, at det mindre landbrug skal være betænkelig ved at lytte til den tale, vi fra venstres side fører. Over for dette vil jeg gerne pege på, at der ikke i den skitse, vi sammen med de konservative har fremsat, ligger nogen antydning af, at man ønsker at komme de små brug til livs. Hvad er det, der er de små brugs problem i øjeblikket? Det er først og fremmest, at ejendommene er for små i mange tilfælde. Hvorfra er det, at brugerne søger arbejde andre steder? Det er først og fremmest fra de mindre brug. Og når talen er om afkastningsevne, så er det også dér, problemet navnlig er brændende. Jeg betragter imidlertid det ærede medlems udtalelse på den måde, at han er bange for, at det mindre brug igennem de tanker, vi har gjort os til talsmænd for, skal finde et andet tilhørsforhold, og jeg tror også, dette er rigtigt.

Den højtærede justitsminister kom i sine betragtninger ind på en analyse dels af betænkningen, dels af vore tanker vedrørende 1959-loven, og ministeren gjorde gældende, at hvis regeringen havde troet på denne, så havde man nok selv ført et forslag om en udvidelse af denne lov frem på linje med de andre. Jeg vil gerne her fremhæve, at den omstændighed, at man ikke har gjort det, kan også tyde på, at man ønsker at gå andre veje, at man ønsker at gå de veje, der betyder, at man samtidig kan tjene andre og mere politisk betonedede formål. For ministeren nævnte jo også, at der i de seks er særregler for landbruget, og at der er en 2 års regel. Nu nævnte den højtærede justitsminister, at der i regeringen ikke var nogen tvivl